

Sygn. akt VIII GC 2123/15 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r.

w B. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko J. A.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w K. wniósł pozew do Sądu Rejonowego w (...) przeciwko J. A., w którym zażądał zasądzenia kwoty 7976,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot szczegółowo opisanych w pozwie oraz domagał się zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego za korzystanie z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) sp. z o.o. w W.. Powód nabył tę wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej w dniu 28 lutego 2012 r. pomiędzy nim a poprzednim wierzycielem.

Sąd Rejonowy (...) postanowieniem z dnia 12 listopada 2015 r. przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w B..

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł zarzut przedawnienia. Jednocześnie wskazał, iż nie posiada dokumentów z tego okresu, ale uważa, iż należności zostały uregulowane.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 września 2006 r. (...) sp. z o.o. w W. zawarła z pozwanym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa została zawarta na 24 miesiące. Ustalono w niej miesięczny limit należności w wysokości 240 zł.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 13.09.2006 r. – k. 74- 75 akt, regulamin – k. 77 akt.

W dniu 23 grudnia 2010 r. (...) sp. z o.o. w W. zawarła z pozwanym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa została zawarta na 24 miesiące. Ustalono w niej miesięczny limit należności w wysokości 240 zł.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 23.12.2010 r. – k. 63 -69 akt.

Okresem rozliczeniowym będącym podstawą do rozliczenia należności pozwanego wobec (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z tytułu świadczonych usług był okres miesięczny.

Za okres od dnia 16 grudnia 2010 roku do dnia 15 stycznia 2011 roku pozwany został obciążony przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotą 1018,05 zł, płatną do dnia 31 stycznia 2011 roku. Za okres od dnia 16 stycznia 2011 roku do dnia 15 lutego 2011 roku pozwany został obciążony przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotą 491,02 zł, płatną do dnia 2 marca 2011 roku. Za okres od dnia 16 lutego 2011 roku do dnia 15 marca 2011 roku pozwany został obciążony przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotą 614,53 zł, płatną do dnia 30 marca 2011 roku. Ponadto poprzednik powoda w dniu 19 kwietnia 2011 roku wystawił notę obciążeniową pozwanego na kwotę 3436,07 zł z uwagi, jak wskazał, na niedotrzymanie warunków umowy z terminem płatności na dzień 10 maja 2011 roku.

Dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych dnia 23.12.2010 r. – k. 63 -69 akt, faktura nr (...) – k. 81 akt, faktura nr (...)– k. 80 akt, faktura nr (...)– k. 79 akt, nota obciążeniowa – k. 78 akt.

W dniu 28 lutego 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. dokonała, na podstawie umowy ramowej z dnia 14 grudnia 2009 roku sprzedaży na rzecz powoda wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy z dnia 23 grudnia 2010 roku.

Dowód: porozumienie z dnia 28.02.2012 r. – k. 29 akt, umowa ramowa przelewu wierzytelności - k. 47- 53 akt.

Powód zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności.

Dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności wraz z dowodem nadania – k. 26-27 akt.

Powód wzywał pozwanego do zapłaty należności.

Dowód: pismo z dnia 13.03.2013 r.– k. 24 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie powołanych wyżej dokumentów prywatnych. Należy wskazać, że żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości. Sąd uznał je za wiarygodne.

W niniejszej sprawie powód dochodził kwot wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem tj. (...) sp. z o.o. w W.. Powód przedmiotowe wierzytelności nabył w drodze umowy cesji wierzytelności zawartej z pierwotnym wierzycielem.

Przez przelew wierzytelności rozumie się przeniesienie wierzytelności przez wierzyciela na osobę trzecią, czyli przejście wierzytelności na nowego wierzyciela na podstawie umowy między dawnym a nowym wierzycielem. W Kodeksie cywilnym na umowny charakter przelewu wierzytelności wskazuje wyraźnie art. 510 k.c. Cechą charakterystyczną przelewu jest ponadto nie wymaganie w zasadzie do jego dojścia do skutku zgody dłużnika. W razie nabycia wierzytelności w wyniku przelewu ma miejsce sukcesja singularna, translatywna. Istotne jest to, że zmiana osoby wierzyciela w wyniku przelewu następuje zatem z zachowaniem tożsamości stosunku zobowiązaniowego pod względem treści i przedmiotu.

Na podstawie dokumentacji przedstawionej przez powoda Sąd ustalił, że powód wstąpił w miejsce (...) sp. z o.o. w W. i uzyskał uprawnienie do dochodzenia od pozwanego wierzytelności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na tych samych zasadach na jakich mógł dochodzić pierwotny wierzyciel.

Pozwany podniósł natomiast jedynie zarzutu przedawnienia, który był zasadny.

Zgodnie z art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.).

W niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie art. 118 k.c. i wskazany w nim trzyletni termin przedawnienia roszczeń. Należy podkreślić, iż zdaniem Sądu nie znajdzie w przedmiotowej sprawie zastosowania dwuletni termin przedawnienia roszczeń wynikający z art. 751 k.c.. Zgodnie bowiem z treścią art. 750 kc przepisy o zleceniu stosuje się odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. Tymczasem essentialia negotii umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały dostatecznie uregulowane w ustawie z dnia 16 lipca 2004 roku - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co wyklucza stosowanie do tych umów art. 751 k.c. w zw. z art. 750 k.c. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 maja 2009 r., III CZP 20/09, a Sąd Rejonowy w obecnym składzie podziela powyższe zapatrywanie. Za trafnością przedstawionego wyżej poglądu przemawia charakter prawny umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i sposób jej uregulowania w prawie telekomunikacyjnym.

Cytowana wyżej ustawa definiuje pojęcie usługi telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 48) oraz pojęcie świadczenia usług telekomunikacyjnych (art. 2 pkt 41). Prawo telekomunikacyjne reguluje również m.in. minimalne wymagania dla umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (art. 56) określając formę umowy i elementy, jakie powinna zawierać, określa wymagania dla regulaminu świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych (art. 60), reguluje prawa i obowiązki dostawcy usług w związku z zawarciem umowy. Uregulowania prawa telekomunikacyjnego odnoszące się do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie mają kompleksowego charakteru, niemniej jednak Sąd Najwyższy w powołanej wyżej uchwale wskazał, iż prawo telekomunikacyjne dostatecznie reguluje elementy istotne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co pozwala określić istotne obowiązki stron i wskazać cel społeczno-gospodarczy umowy. W konsekwencji do tych umów, choć są to umowy o świadczenie usług, nie mają zatem zastosowania przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.), gdyż umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została prawnie uregulowana w prawie telekomunikacyjnym.

W konsekwencji roszczenia przysługujące operatorowi przeciwko użytkownikowi z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ulegają przedawnieniu według ogólnych zasad wyrażonych w art. 118 k.c.

W świetle powyższego dla roszczenia przysługującego operatorowi (...) sp. z o.o. w W. przeciwko pozwanemu należało przyjąć trzyletni termin przedawnienia, zgodnie z art. 118 k.c. W myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Dlatego też pozwanemu, co do zasady, przysługiwał względem powoda, jako cesjonariusza, zarzut przedawnienia.

Zarzut ten okazał się skuteczny, gdyż trzyletni termin przedawnienia rozpoczął bieg:

- dla należności wynikającej z faktury nr (...) (k. 81 akt) od dnia 31 stycznia 2011 roku
- dla należności wynikającej z faktury nr (...) (k. 80 akt) od dnia 2 marca 2011 roku,
- dla należności wynikającej z faktury nr (...) (k. 79 akt) od dnia 30 marca 2011 roku
- oraz dla należności wynikającej z noty obciążeniowej (k. 78 akt) od dnia 10 maja 2011 roku.

Zgodnie bowiem z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniej możliwym terminie.

W powyższej wskazanych datach roszczenie stało się wymagalne, a zatem od tych dni rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia roszczeń. Zatem najpóźniej wymagalnym roszczeniem była kwota 3436,07 zł wynikająca z noty odsetkowej i od dnia 11 maja 2014 roku była ona przedawniona. Pozostałe roszczenia wynikające z faktur uległy przedawnieniu w terminie wcześniejszym. Pozew do sądu w elektronicznym postępowaniu upominawczym został wniesiony w dniu 24 września 2015 roku. Zatem w dniu wniesienia pozwu roszczenie było przedawnione.

Należy zaznaczyć, iż powód, pomimo zobowiązania do sporządzenia pisma przygotowawczego nie odniósł się w żaden sposób do zarzutu przedawnienia. Nie udowodnił także, iż nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia.

W konsekwencji roszczenie powoda skierowane przeciwko pozwanemu uległo przedawnieniu.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 117 § 2 k.c. w zw. z art. 118 k.c. oddalił powództwo.

Mając na uwadze, że pozwany wygrał sprawę w całości, jednak nie poniósł żadnych kosztów procesu, nie było podstaw do orzekania w tym przedmiocie.

SSR Sylwia Roszak